

Maja Milošević

Iz ugla budućeg profesora matematike

Matematika.....

Spomenite nekome matematiku u bilo kom kontekstu. Prava je retkost naići na osobu koja će sa vama tada podeliti pozitivne misli i impresije. Na osobu kojoj će se ozariti lice i na samu pomen ovog pojma. Uglavnom će to biti ljudi koji će složiti kiseo izraz lica i to začiniti sa nekom ružnom uspomenom iz školskih dana. Pri tom u njegovom pogledu možete videti i mržnju i ogorčenje na samu pomisao svog profesora matematike.

Zamislite onda situaciju kada sam sa takvim ljudima podelila moj životni san, da se jednog dana nađem opet u učionici, ali sa druge strane katedre.

Još u ranom detinjstvu, otkad se u meni javio taj poriv da naučim decu da vole matematiku, suočavala sam se sa takvim ljudima i ubeđivala ih u kakvoj su zabludi živeli svih ovih godina. A kako sam uspevala u tome? Evo ovako. Svako ko se bavi matematikom upoznat je sa lepezom interesantnih pričica, igara, logičkih zadataka razumljivih svakom pojedincu, a iza kojih sa krije ....., naravno! Tako sam ja, svoje sagovornike uvodila u neku od navedenih zamki. Zaokupirala bih njihovu pažnju, aktivirala im sive ćelije i usmerivši ih ka rešenju dopustila da dožive onaj poseban i neopisiv osećaj kada rešite zadatak. Tek tada im ja kažem: „E vidite, to je matematika“.

Ostajali su zatečeni i priznavali mi da nikad nisu razmišljali na taj način. I naravno uz to ide i priča da je za to sve kriv njihov profesor koji nikad nije ništa slično spomenuo. Došli smo i do toga, zato sam i poževela da postanem profesor i pokušam sa drugačijim pristupom da podučavam decu.

Već u osnovnoj školi mališani određenim predmetima pridaju više pažnje i posvećuju više vremena, jer im nešto pobuđuje veće interesovanje. Matematika razvija određeno logičko mišljenje, kreativnost i razne sposobnosti korisne za dalji život. S'toga ne bi bilo sebično da želim da taj predmet bude baš matematika. Posebno što se kroz nju deca mogu i dalje igrati, a pri tom i nesvesno učiti i usvajati određena znanja.

Tokom mojih studija nailazim po prvi put na ljude koji su opijeni lepotom ove nauke. A sve me je to još više naginjalo na razmišljanje i smišljanje načina kako da deca budu što više angažovana i zadovoljnija na času.

Da bi ste bili dobar profesor, potrebno je da ste osoba koja voli svoj predmet, želi da prenese tu ljubav i ima puno strpljenja i kreativnosti. Ali ni sve to nije dovoljno. Trebalo bi znati kako svoje želje pretočiti u dela i uvek se truditi da budete još bolji. U grubim crtama, to bi moglo da izgleda ovako. Nakon što istekne vreme dečije pažnje na času (a to je relativno kratko) treba ubaciti nešto zanimljivo kako bi ponovo pridobili njihovu pažnju. Zatim nastaviti sa gradivom koje ste prethodno dobro pripremili i učinili što zanimljivijim. Za kraj ne bi bilo na odmet da ponekad sve to začinite nekim trikom, koji mogu pokazivati drugarima nakon škole. Tek toliko da se obezbedimo da i posle škole razmišljaju o našem predmetu i naravno da uživaju u tome. A koje ćete šale ili zadatke koristiti, ostaje na nama, budućim profesorima, tu stupa na snagu naša mašta i kreativnost. Što se mene tiče ja sam svoje zanimljivosti davno počela da prikupljam.

Koliko je bitno da u osnovnoj školi nauče osnovu, toliko je važno da i u srednjoj školi neguju tu ljubav i znanje i da im interesovanje raste. Srednjoškolci su sada novi izazov.

Njima je takođe potrebna zabava na času, ali teško da će im pomoći igre iz osnovne škole. Treba smisliti nove šale, približne njihovom uzrastu. Ne smete ih ni u kom trenutku posmatrati kao decu, jer u njihovim očima to izaziva bunt. Pa oni su „skoro punoletni“, „skoro sve“ su naučili, uskoro će biti veliki ljudi. Pustite ih da veruju u to. Čak šta više, mogli biste im s vremena na vreme poveriti neki veliki zadatak. Neku obavezu, koju će recimo prezentovati na času i osetiti se bitnim. A opet, istina je da će uskoro postati odrasli. Ali oni su i dalje deca! Nemojte biti mnogo ozbiljni i grubi, osteljiviji su tada više nego ikada. Pričajte puno sa njima i van časa. Trudite se da budete neko, kome će se obratiti za pomoć i ko će im uvek izaći u susret i naći vremena da ih sasluša.

Tako nekako ja zamišljam svoju profesiju.

Sve u svemu, kada pogledate, mislite ovaj posao nije lak. Ali..... Ako ostvarite cilj i ostanete im u lepom sećanju..... Pa kad se kasnije ponovo negde sretnete u prolazu i vidite sjaj i poštovanje u njihovim očima kad vas ugledaju. Kada sa vama podele osmeh i uzbuđenje. Tu sreću, koju će te osetiti, koja se ne može zameniti ni sa čim na ovome svetu i taj osećaj da ste učestvovali u izgranji njegove ličnosti, to zadovoljstvo vam niko ne može uzeti ni zameniti. Tada ćete shvatiti kako je sve to bilo vredno vašeg truda i zalaganja i kako to nije ništa u odnosu na ono što dobijate i što ćete tek dobijati.